

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně: [redacted], státní příslušnost [redacted]
bytem [redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. MV-109936-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. MV-109936-4/SO-2017 (dále také jen „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra (jako správního orgánu prvního stupně, dále také „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 22. 8. 2017, č. j. OAM-11375-8/PP-2017 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým bylo podle ust. § 169 odst. 8 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

„zákon o pobytu cizinců“) zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení rodiny s občanem EU.

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu bylo zastaveno dle ust. § 169 odst. 8 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a to vzhledem k probíhajícímu řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně dne 26. 7. 2017 podala Ministerstvu vnitra žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR dle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobkyně podala dne 2. 6. 2014 na území žádost o udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Dne 7. 10. 2014 byla žalobkyni přiznána mezinárodní ochrana ve formě mezinárodní doplňkové ochrany, která jí dne 8. 2. 2017 nebyla prodloužena; žalobkyně proti uvedenému podala žalobní návrh s odkladným účinkem dne 10. 3. 2017, kdy soudní řízení o přezkumu správního rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany probíhá (pozn. soudu – žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 2. 2017, č. j. OAM-109/LE-BE02-K01-PD1-2014, vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 Az 17/2017, nebylo vyhověno a ke dni vydání rozhodnutí v nyní posuzované je věc již pravomocně skončena, jak bude blíže uvedeno níže).
3. Žalobkyně v žalobě namítala, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolacím bodem, v němž žalobkyně odkazovala na rozpor prvostupňového rozhodnutí s judikaturou Soudního dvora EU – konkrétně usnesení Evropského soudního dvora ve věci *Deniz Sahin* proti *Bundesminister für Inneres* ze dne 19. 12. 2008, C-551/07; resp. dle žalobkyně žalovaný tuto námitku vypořádal věcně nesprávně. Dle žalobkyně je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné. Dle žalobkyně správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když při rozhodování ve věci a při aplikaci právních předpisů nevzal v potaz judikaturu Evropského soudního dvora. Žalobkyně v žalobě shrnula skutkové okolnosti ve věci *Deniz Sahin* proti *Bundesminister für Inneres*. Sedmý senát Evropského soudního dvora v uvedené věci *Deniz Sahin* proti *Bundesminister für Inneres* ze dne 19. 12. 2008, C-551/07, judikoval, že je třeba čl. 9 odst. 1 a čl. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále také „směrnice 2004/38/ES“) vykládat v tom smyslu, že probíhající řízení o mezinárodní ochraně, či udělená mezinárodní ochrana nemají bránit získání pobytové karty pro rodinného příslušníka občana EU. Evropský soudní dvůr ve věci *Deniz Sahin* proti *Bundesminister für Inneres* ze dne 19. 12. 2008, C-551/07, konkrétně uvedl, že „[čl. 3 odst. 1, čl. 6 odst. 2 a čl. 7 odst. 1 písm. d) a odst. 2 směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že se vztahují i na ty rodinné příslušníky, kteří do hostitelského členského státu vstoupili nezávisle na občanu Unie a až tam získali postavení rodinného příslušníka nebo s tímto občanem Unie založili rodinný život. V tomto ohledu nemá dopad skutečnost, že rodinný příslušník v době získání postavení rodinného příslušníka nebo založení rodinného života dočasně pobývá v hostitelském členském státě na základě právních předpisů tohoto členského státu upravujících právo azylu“. K tomu žalobkyně upozornila na zásadu aplikační přednosti unijního práva (rozsudek Soudního dvora EU v právní věci *Costa* proti *ENEL*) s tím, že z této zásady vyplývá nemožnost aplikace vnitrostátního předpisu, který je v rozporu

s unijním právem, a to i v případě je-li národní právní předpis přijat později než unijní předpis.

4. Žalobkyně k otázce vztahu vnitrostátního a unijního práva odkázala na nález Ústavního soudu, publikovaný pod č. 446/2008 Sb., který se také zabýval otázkou bezprostřední použitelnosti ve vnitrostátním právu a přednostní aplikací nařízení. Žalobkyně dále uvedla, že Soudní dvůr Evropské unie v některých případech přiznává směrnici přímý účinek s cílem chránit práva jednotlivců, k čemuž odkázala na rozhodnutí ve věci *Van Duyn a Ratti*.
5. Žalobkyně dovozovala, že v nyní posuzované věci je obsažen tzv. unijní prvek, a to s odkazem na ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana EU se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana ČR. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 3 As 4/2010-171, ze kterého dovozovala, že vnitrostátní norma může aktivovat unijní právo, jež by se jinak v dané věci nepoužilo, jestliže by daná situace sama o sobě neobsahovala žádný z faktorů podmiňujících jeho použití. Žalobkyně k tomu také odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 78 Ad 25/2011-99, a rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Ads 40/2008-73, které se zabývaly výkladem zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a otázkou diskriminace českých občanů oproti ostatním občanům EU.
6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. K námitkám žalobkyně uvedl, že je považuje za nedůvodné. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí.
7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“); rozhodoval přitom ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně ani žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a ve smyslu ust. § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. se tak má za to, že oba účastníci řízení k rozhodnutí bez nařízení jednání udělili souhlas. Městský soud shledal, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
9. Žalobkyně požádala dne 2. 6. 2014 o udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle zákona o azylu; žádost žalobkyně byla dne 7. 10. 2014 zamítnuta. Žalobkyni byla dne 7. 10. 2014 rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 7. 10. 2014, č. j. OAM-109/LE-BE02-K01-2014, udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců. V řízení o prodloužení doplňkové mezinárodní ochrany Ministerstvo vnitra žalobkyni nevyhovělo a rozhodnutím ze dne 8. 2. 2017, č. j.: OAM-109/LE-BE02-K01-PD1-2014, žalobkyni doplňkovou ochranu neprodloužilo. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala dne 10. 3. 2017 ke správnímu soudu žalobu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

10. Žalobkyně dne 26. 7. 2017 požádala o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců, neboť se považuje za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
11. Dne 22. 8. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, prvostupňové rozhodnutí, č. j. OAM-11375-8/PP-2017, kterým bylo podle správního řízení o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení rodiny s občanem EU zastaveno dle ust. § 169 odst. 8 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
12. K odvolání žalobkyně vydal žalovaný dne 10. 10. 2017 napadené rozhodnutí, č. j. MV-109936-4/SO-2017 4, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 8. 2017, č. j. OAM-11375-8/PP-2017.
13. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k odvolací námitce žalobkyně, že správní orgán prvního stupně měl vzít v potaz usnesení Soudního dvora EU ve věci *Deniz Sabin* proti *Bundesminister für Inneres* ze dne 19. 12. 2008, C-551/07, uvedl, že ustanovení směrnice 2004/38/ES nejsou v daném případě aplikovatelná a tedy nelze brát v potaz ani uvedené usnesení Soudního dvora EU. Žalovaný konkrétně uvedl, že ve věci posuzované soudním dvorem byla řešena situace právně i fakticky odlišná, než v nyní posuzované věci. Ve věci řešené soudním dvorem občan třetího státu požádal na území Spolkové republiky Rakousko o azyl a následně na území daného státu začal žít se státní příslušnicí Spolkové republiky Německo, jež na území Rakouska realizovala své právo volného pohybu a pobytu vyplývající ze směrnice 2004/38/ES, zejména z čl. 7 odst. 1. Uvedené usnesení soudního dvora ve svém výroku provádí výklad čl. 3 odst. 1 směrnice 2004/38/ES a čl. 7 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, jež upravuje právo rodinných příslušníků občanů EU, kteří ovšem sami nejsou občany EU, doprovázet a následovat občany EU do hostitelského členského státu. Ustanovení směrnice 2004/38/ES, ani výklad provedený soudním dvorem nelze na nyní posuzovanou situaci vztáhnout. Žalobkyně se považuje za rodinného příslušníka občana EU, který je občanem ČR. Žalovaný ze spisového materiálu dovodil, že dotyční hodlají pobývat a realizovat své soužití na území (ČR). V uvedené věci se tak občan ČR, ani jeho rodinný příslušník nestěhují do jiného členského státu EU (do tzv. hostitelského členského státu) a občan EU, ani jeho rodinný příslušník nerealizují své právo volného pohybu a pobytu, jež upravuje právě uvedená směrnice 2004/38/ES. Zákon o pobytu cizinců v ust. § 169 odst. 8 písm. f) obsahuje svébytnou úpravu, podle které se řízení o žádosti cizinců zastaví v případě, kdy daná osoba podala žádost o udělení mezinárodní ochrany.
14. Městský soud v Praze následně napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění dalších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
15. Podle ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tento zákon nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem

nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.

16. Podle ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
17. Podle ust. § 169 odst. 8 písm. f) zákona o pobytu cizinců se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zvláštního právního předpisu.
18. Městský soud předně uvádí, že žalobkyně v podané žalobě zpochybňuje zákonnost zastavení řízení o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (občana ČR) podle ust. § 169 odst. 8 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně v žalobě konkrétně namítala, že správní orgán prvního stupně a ani žalovaný nereflektoval judikaturu Evropského soudního dvora, a to zejména jeho rozhodnutí ve věci *Deniz Sahin* proti *Bundesminister für Inneres* ze dne 19. 12. 2008, C-551/07, podle kterého je třeba čl. 9 a čl. 10 směrnice 2004/38/ES, vykládat v tom smyslu, že probíhající řízení o mezinárodní ochraně, či udělená mezinárodní ochrana nemají bránit získání pobytové karty pro rodinného příslušníka občana EU.
19. Jak městský soud z obsahu správního spisu a současně také ze své vlastní rozhodovací činnosti zjistil, žalobkyně nejprve dne 2. 6. 2014 požádala o udělení mezinárodní ochrany formou azylu. Žádosti žalobkyně nebylo vyhověno, nicméně žalobkyni byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 7. 10. 2014, č. j. OAM-109/LE-BE02-K01-2014, udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců. Ministerstvo vnitra žalobkyni v řízení o prodloužení doplňkové mezinárodní ochrany nevyhovělo a žalobkyni rozhodnutím ze dne 8. 2. 2017, č. j. OAM-109/LE-BE02-K01-PD1-2014, doplňkovou ochranu neprodloužilo. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala dne 10. 3. 2017 žalobu, která byla zdejším soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 23. 5. 2018, č. j. 4 Az 17/2017 – 29, proti kterému žalobkyně podala kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 6. 9. 2018, č. j. 1 Azs 198/2018 – 28, odmítl pro nepřijatelnost.
20. Podání žaloby ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 Az 17/2017 a následně i navazující řízení o kasační stížnosti ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Azs 198/2018 mělo ze zákona odkladný účinek (ust. § 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu). Městský soud tak konstatuje, že i v době vydání nyní posuzovaného napadeného rozhodnutí (vydaného dne 10. 10. 2017) byla žalobkyně stále v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, a na území České republiky tak pobývala v režimu zákona o azylu. Žalobkyně tedy v postavení žadatele o mezinárodní ochranu požádala dne 26. 7. 2017 o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců.
21. Jak z ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, použití tohoto zákona je výslovně vyloučeno v případě „cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak“. Ust. § 169 odst. 8 písm. f) zákona o pobytu

cizinců potom stanoví, že řízení se usnesením zastaví v případě, že „cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zvláštního právního předpisu“.

22. Městský soud k tomu uvádí, že vztahem zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 4. 2020, č. j. 9 Azs 33/2020-17. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí řešil právní otázku, zda na stěžovatele, který nejprve podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a až následně požádal o povolení k přechodnému pobytu s odůvodněním, že má v České republice dítě, které je českým občanem, bylo možno použít výluky vyjádřené v ust. § 169r odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (dříve ust. § 169 odst. 8 písm. f) zákona o pobytu cizinců), podle které se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zvláštního právního předpisu.
23. Městský soud v Praze ve shodě s citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu uvádí, že dle čl. 3 odst. 1 směrnice 2004/38/ES tato směrnice přímo dopadá pouze na občany EU, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky, tj. na ty občany EU (a jejich rodinné příslušníky), kteří využili svobody volného pohybu osob. Zákonem č. 161/2006 Sb., kterým byla tato směrnice do zákona o pobytu cizinců implementována, bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo ustanovení § 15a. Smyslem tohoto ustanovení bylo zabránit tzv. obrácené diskriminaci vlastních státních občanů a dorovnat postavení rodinných příslušníků občanů ČR a rodinných příslušníků občanů EU v případech, kdy ustanovení směrnice 2004/38/ES zakládala výhodu pro rodinné příslušníky migrujících občanů EU.
24. Dopady přijetí této úpravy se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS, na které taktéž upozorňovala žalobkyně. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozhodnutí uvedl, že přijetím této úpravy „došlo z vůle vnitrostátního zákonodárce nad rámec požadavků vyplývajících z unijního práva ke zrovnoprávnění rodinných příslušníků občanů ČR s rodinnými příslušníky občanů EU. Takovýto úmysl zákonodárce je ostatně zřejmý i z výše citované důvodové zprávy k zákonu č. 161/2006 Sb.“ Díky vnitrostátnímu dorovnání postavení rodinného příslušníka občana České republiky s rodinným příslušníkem migrujícího občana EU je nutno příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců vyložit způsobem souladným s právem EU ve všech případech, tj. v případě všech rodinných příslušníků občana EU, resp. občana ČR, bez ohledu na to, zda využili své právo volného pohybu (viz bod 48. odůvodnění citovaného usnesení, obdobně srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Azs 273/2016 – 29, zejm. bod 38. odůvodnění).
25. Je tak pravdou, že pravidla, která podle směrnice 2004/38/ES a podle zákona o pobytu cizinců mají dopadat na rodinné příslušníky občanů EU, dopadají také na rodinného příslušníka občana ČR. Nicméně je i v takovém případě třeba, aby na něj ustanovení zákona o pobytu cizinců dopadala. Jak Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí podotknul: „*Nejprve je totiž třeba určit, zda na jeho žádost zákon o pobytu cizinců vůbec dopadá, a pak teprve je možno rozhodnout, podle kterého ustanovení tohoto zákona, a zda vůbec, má být jeho*

žádost věcně posouzena“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2020, č. j. 9 Azs 33/2020-17).

26. Výše uvedené ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců právě tuto otázku výslovně řeší, když z osobní působnosti zákona o pobytu cizinců výslovně vylučuje mj. cizince, kteří jsou žadateli o udělení mezinárodní ochrany.
27. Městský soud v Praze ve shodně s názorem Krajského soudu v Brně, vyjádřeným v rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č. j. 30 A 39/2018-62, a v rozsudku ze dne 28. 1. 2020, č. j. 29 A 200/2018-27, uvádí, že smyslem a účelem této zákonné výluky je zabránit smísení dvou různých režimů pobytu na území České republiky. Shodně se k významu ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 9. 2006, č. j. 2 Ans 7/2005 – 61, ve kterém uvedl: *„Zákon o pobytu cizinců vyjímá ze své působnosti mimo jiné ty cizince, kteří požádali Českou republiku o ochranu formou azylu, a azylanty, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak [ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Kdo všechno spadá do výše uvedené kategorie cizinců, stanoví ustanovení § 2 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého je cizinec, který požádal Českou republiku o ochranu formou azylu, žadatelem o udělení azylu. Postavení žadatele má po dobu správního řízení o udělení azylu a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle zvláštního právního předpisu (s. ř. s.). Z uvedeného tak vyplývá, že cizinec má postavení žadatele o udělení azylu ode dne podání žádosti o udělení azylu až do doby, než je rozhodnuto o jeho žalobě proti zamítavému rozhodnutí ministerstva vnitra v jeho azylové věci; do té doby je také pod ochranou zákona o azylu a zároveň je vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců (vyjma ustanovení, na která odkazuje zvláštní právní předpis, zejména právě zákon o azylu, nebo pokud zákon o pobytu cizinců nestanoví něco jiného). Nejvyšší správní soud musí v dané věci poznamenat, že ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je součástí tohoto zákona právě s ohledem na zvláštní postavení osob, které žádají o ochranu formou azylu. Zákon o azylu, v jehož režimu se tyto osoby po dobu azylového řízení a řízení o žalobě nachází, jim totiž zajišťuje vyšší stupeň ochrany“.* Z uvedeného je tak zřejmé, proč je vyloučeno, aby se žadatel o mezinárodní ochranu dostal do režimu zákona o pobytu cizinců. V případě žadatele o mezinárodní ochranu tak nelze uvažovat ani o aplikaci ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
28. Uvedené závěry podporuje také důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb., jímž bylo drobně terminologicky změněno ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Otázku, zda vynětí z působnosti zákona o pobytu cizinců pro žadatele o mezinárodní ochranu má platit rovněž pro žadatele, který je současně rodinným příslušníkem občana Evropské unie, zejména s ohledem na výše uvedené usnesení Evropského soudního dvora ze dne 19. 12. 2008, C-551/07, ve věci *Deniz Sahin* proti *Bundesminister für Inneres*, ve spolupráci s Veřejným ochráncem práv řešil také předkladatel zákona č. 314/2015 Sb. Jak z důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb. vyplývá, *„[p]řestože předkladatel nijak nezpochybňuje existenci uvedeného rozhodnutí a jeho obsahu, dospěl nakonec ve spolupráci s Veřejným ochráncem práv k závěru, že takové vynětí a tedy přípustnost dvou statusů bez dalších rozsáhlejších úprav a jejich důsledného posouzení by uvrhlo konkrétní osoby do právní nejistoty, neboť by s sebou neslo řadu nevyřešených otázek (např. v jakém postavení se dané osoby nacházejí a jaká práva mají; důležité jsou také konsekvence spojené s vycestováním žadatele o mezinárodní ochranu; otázka postupu v případě, že by žadateli o mezinárodní ochranu, poté, co*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

by mu byla vydána pobytová karta, byl udělen azyl nebo doplňková ochrana, vzhledem k tomu, že azyl má povahu trvalého pobytu, zatímco u pobytové karty jde o pobyt přechodný; dále otázka, jak by mělo být naloženo s žádostí o pobytovou kartu, pokud byl dříve žadateli udělen azyl nebo jak naložit se započítáváním doby pobytu pro účely získání trvalého pobytu atd.). Předkladatel ve spolupráci s Veřejným ochráncem práv tedy dospěl k závěru, že daná otázka bude řešena až v návaznosti na řádné posouzení všech problematických bodů s touto úpravou souvisejících“ (viz důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb.).

29. Dle důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb. není rodinný příslušník občana EU, jež je současně žadatelem o mezinárodní ochranu, na svých právech krácen, jelikož „*může pobývat na území po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, a pokud mu tato nebude udělena, není mu znemožněno, aby následně požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. pobytovou kartu rodinného příslušníka občana Evropské unie*“ (viz důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb.).
30. Městský soud tak uzavírá, že zákonodárce i s ohledem na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 19. 12. 2008, C-551/07, ve věci *Deniz Sahin* proti *Bundesminister für Inneres*, ponechal ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců účinné též pro rodinné příslušníky občanů EU, tedy aby i na rodinné příslušníky občanů EU implicitně dopadala výluka pro žadatele o mezinárodní ochranu. Takovou úvahu zákonodárce upravenou v ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba zohlednit o to spíše v případě rodinných příslušníků občanů ČR, na něž směrnice 2004/38/ES vůbec nedopadá. Jestliže tuto směrnici ve vztahu k rodinným příslušníkům občanů ČR aktivoval až zákonodárce, je tento také oprávněn její aplikaci ze své vlastní vůle vyloučit. Městský soud se tak ztotožňuje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2020, č. j. 9 Azs 33/2020-17, že v uvedeném případě tak nedochází k rozporu s evropským právem.
31. Na uvedené závěry nemůže mít žádný vliv ani odkaz žalobkyně na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci *Ratii* (rozsudek ESD ze dne 5. 4. 1979, ve věci C-148/78) a *Van Duyn* (rozsudek ESD ze dne 4. 12. 1974, ve věci C-41/74), zabývajících se účinky směrnic na práva jednotlivců, když směrnice 2004/38/ES na rodinné příslušníky občanů ČR zjevně nedopadá. Ze stejných důvodů se v dané věci ani nelze dovolávat zásady aplikační přednosti unijního práva, vyslovené v rozsudku Evropského soudního dvora ve věci *Costa* proti *ENEL* (rozsudek ESD ze dne 15. 7. 1964, ve věci C-6/64).
32. Městský soud na tomto místě pro úplnost uvádí, že rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2012, č. j. 78 Ad 25/2011-99, a Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 40/2008-73, neshledal v dané věci příléhavými. Uvedené rozsudky se vztahem zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu vůbec nezabývaly. V rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byl řešen eurokonformní výklad ust. § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, upravujícího okruh oprávněných osob příspěvku na živobytí, a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byl řešen výklad ust. § 24 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, definujícího pojem „uchazeč o zaměstnání“, spolu s výkladem ust. § 25 zákona o zaměstnanosti, řešícího důvody, pro které nelze žadatele zařadit do evidence uchazeče o zaměstnání.

33. Městský soud k obecné námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí závěrem uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, kdy nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost má přednost před případnou nepřezkoumatelností pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat jen u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jako nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nesrozumitelnost lze shledat takové rozhodnutí, ze kterého nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl, což může být založeno absencí výroku rozhodnutí, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo vnitřní rozporností. Takové nedostatky musí zabraňovat porozumění výroku, tj. zabraňovat zjištění, jak správní orgán rozhodl (Kühn, Zdeněk; Kocourek, Tomáš; aj. Soudní řád správní: Komentář, Praha, 2019 [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X). Dalším případem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti rozhodnutí může být výrok správního orgánu, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29). Nesrozumitelnost rozhodnutí lze dále spatřovat v případě nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí, pokud odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, jež správní orgán vedly k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), či v případě rozporu výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78). Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména pro nedostatek důvodů skutkových (Kühn, Zdeněk; Kocourek, Tomáš; aj. Soudní řád správní: Komentář, Praha, 2019 [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X), tj. v případě, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které v řízení nebyly zjišťovány, případně byly zjištěné v rozporu se zákonem, či v případě, kdy není seznatelné, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 – 75). Městský soud v Praze k tomu uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí takovými vadami, které by je činily nepřezkoumatelným z důvodu nesrozumitelnosti, či pro nedostatek důvodů.
34. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 9. listopadu 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.